

Sygn. akt XI C 251/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Wójcik

Protokolant: Agnieszka Nowakowska

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2019 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. L.

przeciwko (...) z siedzibą w (...)

o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej (...) z siedzibą w (...) na rzecz powódki S. L. kwotę 250 euro (dwieście pięćdziesiąt euro) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;**
- II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- III. wyrokowi w punkcie I co do kwoty 250 euro nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.**

Sygnatura akt XI C 251/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 stycznia 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powódka S. L. wniosła o zasądzenie na swą rzecz od strony pozwanej (...) z siedzibą w (...) kwoty 250 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 lipca 2018 r. do dnia zapłaty. Nadto powódka wniósł o zasądzenie na swą rzecz kosztów procesu w łącznej kwocie 335,30 zł na którą składała się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i opłata za wezwanie do zapłaty w wysokości 18,30 zł

Uzasadniając swe żądanie powódka wskazała, że zakupiła bilet lotniczy, tym samym zawierając umowę przewozu lotniczego na trasie R. – W.. Przewóz miał nastąpić w dniu 28 lipca 2018 r. Lot odbył się z opóźnieniem wynoszącym 7 godzin względem pierwotnego planu. Mając powyższe na uwadze oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy, a to Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów (Dz. Urz. UE L 46 z 17 lutego 2004) oraz orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07 za opóźnienie poszkodowanemu pasażerowi przysługuje odszkodowanie. W przypadku powódki wysokość odszkodowania zgodnie z art. 7 powołanego rozporządzenia wynosi 250 euro, bowiem odległość między lotniskami była mniejsza niż 1 500 km. Strona pozwana została wezwana do wypłaty odszkodowania, jednakże nie spełniła świadczenia, co zdaniem powódki determinowało konieczność wytoczenia powództwa.

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 lipca 2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) strona pozwana (...) z siedzibą w (...) oświadczyła, że uznaje powództwo w części, tj. w zakresie należności głównej, kwestionując roszczenie w zakresie odsetek i kosztów postępowania. Strona pozwana wniosła przy tym o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że zapisy Ogólnego Regulaminu Przewozu (...) (dalej zwanego (...)) przewidywał, że roszczenia będą zgłaszane przez pasażerów bezpośrednio do przewoźnika, który udzieli im odpowiedzi, bezpośrednio w terminie 28 dni albo w terminie przewidzianym przez prawo właściwe zanim pasażerowie zaangażują osoby trzecie do zgłaszania roszczeń w ich imieniu (postanowienie 15.2.2). Z kolei postanowienie 15.2.3 (...) stanowi, że przewoźnik nie rozpatrzy roszczenia zgłoszonego przez osoby trzecie, jeśli pasażer nie zgłosi wcześniej roszczenia bezpośrednio do R.. Dalej strona pozwana podała, iż w niniejszej sprawie uznała roszczenie pasażera i skierowała do powódki w drodze elektronicznej pismo uznające roszczenie w wysokości 250 euro tytułem rekompensaty zgodnie z Rozporządzeniem (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2011 r. Z korespondencji skierowanej do powódki wynikało, że strona pozwana uznała roszczenie i zwróciła się do pasażera z prośbą o podanie numeru rachunku bankowego, na który należy dokonać płatności. Na powyższą korespondencję powódka nie udzieliła jednak odpowiedzi, a zamiast tego wniosła pozew. Strona pozwana zaznaczyła, że nie dała podstaw do wytoczenia sprawy, a zatem zgodnie z art. 101 k.p.c. zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie strony pozwanej do zapłaty należności nie doszło z przyczyn leżących po stronie powódki, zaś powództwo przez nią wniesione uznać należy za niecelowe. Odnośnie żądania odsetek strona pozwana wskazała, że gdyby powódka zgłosiła żądanie wypłaty odszkodowania bezpośrednio do strony pozwanej uzyskałaby należność w żądanej wysokości i nie naliczyłaby od tej kwoty odsetek. Gdyby więc powódka działała zgodnie z postanowieniami zawartymi w (...) nie powstałyby należności odsetkowe.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 23 lipca 2019 r. powódka wskazała, że niedopuszczalne jest na gruncie polskiego prawa wyłączenie możliwości bycia reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika. Strona pozwana nie udzieliła odpowiedzi na reklamację pełnomocnikowi powódki, zaś postanowiła skierować wiadomość bezpośrednio do powódki i to nie w formie papierowej w jakiej reklamacja została złożona, lecz drogą elektroniczną, a nadto bez uprzedniej weryfikacji czy powódka posługuje się takowym adresem e - mail. Ponadto zarzuciła, że sama wiadomość przesłana drogą elektroniczną była sporządzona w języku angielskim, zaś językiem urzędowym w Polsce jest język polski i powódka nie musi wykazywać się znajomością języka angielskiego. Tym samym odpowiedź przewoźnika została udzielona bez wcześniejszej weryfikacji adresu e – maila powódki oraz bez ustalenia czy powódka miała możliwość i wiedzę by zapoznać się z jej treścią.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. L. nabyła u strony pozwanej bilet lotniczy, na podstawie którego miała zostać przewieziona przez (...) z siedzibą w (...) na trasie R. C. - W. (nr rejsu (...)) w dniu 28 lipca 2018 r. Odległość między punktem wylotu a miejscem docelowym jest po ortodromie mniejsza niż 1 500 kilometrów.

(bezsporne, a nadto dowód:

- kopia karty pokładowej, k. 9)

Lot był opóźniony o 7 godzin i 32 minuty, względem pierwotnego planu.

(bezsporne, a nadto dowód:

- pismo (...) S. A. z dnia 5 lipca 2019 r. – k. 27,

- pismo Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej z dnia 8 lipca 2019 r. – k. 29-30)

Pismem z dnia 13 sierpnia 2018 r. powódka S. L., za pośrednictwem swojego pełnomocnika, wezwała stronę pozwaną (...) z siedzibą w (...) do zapłaty na jej rzecz odszkodowania w wysokości 250 euro wraz z odsetkami ustawowymi w związku z opóźnieniem lotu nr (...) w dniu 28 lipca 2018 r. W piśmie tym podano numery rachunków bankowych osobno dla przelewu w euro oraz osobno dla przelewu w złotych.

(dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 13 sierpnia 2018 r., k. 7

- wyciąg z rejestru przesyłek poleconych, k. 8)

W dniu 18 września 2018 r. strona pozwana sporządziła wyłącznie w języku angielskim pismo adresowane na adres pełnomocnika powódki S. L., w którym zwróciła się o podanie numeru skrzynki elektronicznej powódki.

(dowód:

- kserokopia wiadomości e-mail z dnia 18 września 2018 r.– k. 61).

Pozwany przewoźnik lotniczy od dnia 15 sierpnia 2017 r. posługuje się dokumentem wewnętrznym - Ogólnym Regulaminem Przewozu (...) (warunki i postanowienia), którego akceptacja przez pasażera jest warunkiem uczestnictwa w rejsie. Zgodnie z art. 15.2.2. (...) przewiduje, że roszczenia będą zgłaszane przez pasażerów bezpośrednio do przewoźnika (strony pozwanej), który udzieli im odpowiedzi bezpośrednio w terminie 28 dni albo w terminie przewidzianym przez prawo właściwe (którykolwiek termin jest krótszy), zanim pasażerowie zaangażują osoby trzecie do zgłaszania roszczeń w ich imieniu. Przewoźnik nie rozpatrzy roszczenia zgłoszonego przez osoby trzecie, jeśli pasażer nie zgłosi wcześniej roszczenia bezpośrednio do R. i nie dał R. czasu na odpowiedź zgodnie z art. 15.2.2. (art. 15.2.3. (...)).

(dowód:

- ogólny regulamin przewozu R. - warunki i postanowienia, k. 42-60 verte).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy były między stronami co do zasady niesporne. Jednocześnie ustalając ten stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów oferowanych przez strony postępowania, jako że ich prawdziwość nie budziła wątpliwości oraz nie były kwestionowane. Nadto oparł się na dowodach w postaci pism pozyskanych z (...) S.A. z dnia 5 lipca 2019 r. i Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej z dnia 8 lipca 2019 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana uznała powództwo w zakresie dochodzonej należności głównej w kwocie 250 euro.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1973 r., II CR 167/73, OSNC 1974, nr 5, poz. 94).

W świetle materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy, w ocenie Sądu nie zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa. Sąd nie stwierdził, aby było ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzało do obejścia prawa. Zauważyć bowiem należy, że zgłoszone przez powódkę żądanie odszkodowania za opóźnienie lotu znajduje oparcie w treści obowiązujących przepisów, a mianowicie w treści art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (dalej jako: „rozporządzenie”). Zgodnie z tym przepisem w przypadku odwołania do niego pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 euro dla wszystkich lotów o długości do 1 500 km. Podkreślić przy tym należy, że przepisy rozporządzenia winny być interpretowane w taki sposób, że dla celów stosowania odszkodowania pasażerów lotów opóźnionych można traktować tak samo jak pasażerów lotów odwołanych, o ile opóźnienie przekracza 3 godziny. Pasażerowie nie mają jednak prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik dowiedzie, że duże opóźnienie lotu spowodowane jest zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2009 r., C-402/07).

Wykupiony przez powódkę S. L. przewóz na dzień 28 lipca 2018 r. na trasie R. C. – W. dotyczył lotu wewnątrz wspólnotowego nie dłuższego niż 1500 km, a ponadto opóźniony był o przeszło 3 godziny (7 godzin i 32 minut). Strona pozwana nie dowiodła przy tym, by powyższe opóźnienie było następstwem nadzwyczajnych okoliczności. W tym stanie rzeczy zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki kwoty 250 euro.

W tej sytuacji spełnione są przesłanki do wydania wyroku, w zakresie roszczenia głównego, zgodnie z żądaniem pozwu.

Odnosząc się do kwestii odsetek należy w pierwszej kolejności przywołać treść art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Za dzień, od którego należały się powódce odsetki, przyjęto, zgodnie z jej żądaniem dzień 29 lipca 2018 r., tj. dzień następujący po dniu, kiedy miał nastąpić planowy lot. Sąd przyjął bowiem, że strona pozwana już w chwili wystąpienia zdarzenia, z którego wypływa roszczenie powódki, tj. opóźnienia lotu w dniu 28 lipca 2018 r., zdawała sobie sprawę – także w braku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności w myśl powyższego Rozporządzenia – ze swojej odpowiedzialności względem powódki której roszczenie stało się wobec tego natychmiast wymagalne, bez konieczności wyznaczenia przezeń szczególnego terminu do zapłaty po myśli art. 455 k.c. Zgodnie bowiem z art. 7 lit. a) Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów „w przypadku odwołania do niniejszego artykułu, pasażerowi otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 euro dla wszystkich lotów o długości do 1 500 kilometrów. (...). Zdaniem Sądu przewoźnik w oparciu o treść w/w przepisu winien wypłacić odszkodowanie bez wezwania. W niniejszej sprawie strona pozwana nie kwestionowała ani opóźnienia lotu w dniu 28 lipca 2018 r., ani swojej odpowiedzialności wobec powódki z tego tytułu. Skoro więc szkoda powstała w dniu 28 lipca 2018 r., zaś przewoźnik wiedział o tym fakcie i był obowiązany do niezwłocznej wypłaty odszkodowania bez wezwania, to począwszy od dnia następnego tj. 29 lipca 2018 r. pozostawał w opóźnieniu w zapłacie należnego odszkodowania. Takie rozumowanie zgodne jest zresztą z zapatrywaniami doktryny, gdzie podkreśla się, że „roszczenie odszkodowawcze z art. 7 rozporządzenia Nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ma umożliwić pasażerowi wręcz natychmiastowe dochodzenie wyznaczonej w nim kwoty” (K. Osajda (red.), Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91. Komentarz, 2019, Legalis/el.). Tym samym Sąd nie podzielił argumentacji strony pozwanej, że odsetki należne są powódce dopiero od dnia doręczenia wezwania do zapłaty, albowiem strona pozwana wiedziała o podstawie odpowiedzialności od dnia w którym doszło do opóźnienia lotu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd na podstawie powoływanych i cytowanych przypisów orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Przechodząc do kwestii kosztów postępowania, należy wskazać, że co do zasady (art. 98 § 1 k.p.c.) strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym (§ 3) do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Od tej głównej zasady istnieją odstępstwa. Zgodnie z art. 101 k.p.c. zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Uznaje się powszechnie, że pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli jego postępowanie i postawa wobec roszczenia strony powodowej – oceniona zgodnie z doświadczeniem życiowym – usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1936 r., C III 842/35, Zb. Orz. 1937, nr I, poz. 38 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1961 r., 4 CZ 23/61, OSPiKA 1962, z. 5, poz. 121 z notką K.P. oraz z omówieniem W. (...), Przegląd orzecznictwa, PiP 1963, z. 8–9, s. 289 i E. W., Przegląd orzecznictwa, NP 1964, nr 1, s. 47).

Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej co do tego, że w niniejszej sprawie winna znaleźć zastosowanie reguła wyrażona w treści art. 101 k.p.c. Jak wynika jednoznacznie z treści powyższego przepisu, dla zasądzenia na rzecz strony pozwanej kosztów procesu pomimo uwzględnienia powództwa konieczne jest kumulatywne spełnienie dwóch przesłanek wskazanych w tym przepisie. W ocenie sądu w niniejszej sprawie zaistniała wyłącznie jedna z tych przesłanek, tj. strona pozwana uznała przy pierwszej czynności (w odpowiedzi na pozew) żądanie pozwu (choć też nie w całości gdyż kwestionowała żądanie w zakresie odsetek). Nie sposób jednak zgodzić się z tym, że strona pozwana nie dała powodce powodów do wytoczenia powództwa, a dopiero w takim wypadku należałby się stronie pozwanej zwrot kosztów postępowania od powódki.

Wezwane do zapłaty z dnia 13 sierpnia 2018 r., skierowane za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika powódki, było skuteczne względem strony pozwanej. Wprawdzie art. 15.2.3. regulaminu przewoźnika przewidywał, że przewoźnik nie rozpatrzy roszczenia zgłoszonego przez osoby trzecie, jeśli pasażer nie zgłosi wcześniej roszczenia bezpośrednio do R. i nie dał R. czasu na odpowiedź, a zatem przewidywał, iż wszelkie roszczenia powinny być zgłaszane bezpośrednio przewoźnikowi, bez pośrednictwa osób trzecich, pod rygorem nierozpatrzenia roszczenia zgłoszonego przez osobę trzecią z pominięciem bezpośredniego zgłoszenia, to jednak w ocenie Sądu postanowienia tej treści nie były wiążące względem powódki, występującej w charakterze pasażera. Zgodnie bowiem z treścią art. 95 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, można dokonać czynności prawnej przez przedstawiciela. Mając na uwadze treść powyższego przepisu należy stwierdzić, że zasadą jest, że czynność prawną można dokonać za pośrednictwem przedstawiciela. Biorąc pod uwagę charakter dokonanej przez pełnomocnika powódki czynności prawnej, stwierdzić należy, że nie istnieje ustawowy przepis wyraźnie stanowiący o niedopuszczalności działania przez pełnomocnika, który dokonał wezwania w imieniu powódki strony pozwanej do zapłaty. Sprawa dotyczy dochodzenia roszczeń o charakterze pieniężnym, nie sposób zatem uznać, że właściwość czynności prawnej sprzeciwia się działaniu przez pełnomocnika. Na tym tle wskazuje się w literaturze, że „zasada, zgodnie z którą czynności prawnej można dokonać przez przedstawiciela, doznaje dwóch rodzajów wyjątków. Pierwszą grupę stanowią czynności prawne, w odniesieniu do których przepis ustawy wyłącza możliwość ich dokonania przez przedstawiciela (np. sporządzenie oraz odwołanie testamentu - art. 944 k.c., uznanie dziecka - art. 73 k.r.o.). Przepisy prawa mogą też wprowadzać dodatkowe przesłanki ograniczające dopuszczalność działania przez przedstawiciela (np. zawarcie małżeństwa przez pełnomocnika - art. 6 k.r.o.). Drugą natomiast grupę stanowią takie czynności prawne, a także zdarzenia prawne traktowane jako przejawy woli bądź przejawy uczuć, których właściwość wyklucza możliwość ich dokonania przez przedstawiciela. Dotyczy to głównie czynności mających ściśle osobisty charakter, a także z zakresu prawa rodzinnego, czy w postępowaniu w sprawach o prawa stanu (np. przebaczenie - art. 899 § 1 k.c., art. 930 k.c. i 1010 § 1 k.c., unieważnienie uznania dziecka, zaprzeczenie ojcostwa)”

(K. Kopaczyńska-Pieczniak w: A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, wyd. II. Wolters Kluwer Polska, 2012, Lex/el.).

Zdaniem Sądu postanowienie regulaminu zastrzegające obowiązek wyłącznie osobistego zgłaszania roszczeń odszkodowawczych zmierza do obejścia przepisów o charakterze bezwzględnie obowiązującym i niewątpliwie rażąco narusza interesy konsumentów, powodując istotne ograniczenie w możliwości dochodzenia przez nich roszczeń odszkodowawczych. Nie przekonuje przy tym argument o prowadzeniu działalności gospodarczej przez podmioty zajmujące się profesjonalnie dochodzeniem roszczeń odszkodowawczych od przewoźników lotniczych. Sąd stoi na stanowisku, że korzystanie z usług podmiotów wyspecjalizowanych w powyższym zakresie jest uprawnieniem pasażerów, którzy mogą w ten sposób zmierzać do jak najlepszego zabezpieczenia swoich interesów. W tym miejscu Sąd stwierdza, że pełnomocnik powódki wezwaniem z dnia 13 sierpnia 2018 r. dochodził jedynie należności głównej w kwocie 250 euro na rzecz powódki oraz odsetek ustawowych. Tym samym, strona pozwana realizując wezwanie do zapłaty już na etapie przedsądowym nie poniosłaby żadnych dodatkowych kosztów, powódka nie domagała się przecież od strony pozwanej na etapie przedsądowym kosztów wynagrodzenie pełnomocnika ani kosztów sporządzenia i przesłania wezwania do zapłaty. Strona pozwana została wezwana do zapłaty jedynie należności głównej, czego nie kwestionowała oraz odsetek ustawowych, które były należne powódce i to wysokości wyżej niż żądana, bowiem w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Z tych też względów sąd uznał, że roszczenie zgłoszone przez powódkę w piśmie z dnia 13 sierpnia 2018 r. winno zostać przez stronę pozwaną rozpatrzone w terminie wynikającym z regulaminu obowiązującego w R., tj. w terminie 28 dni (skoro termin wynikający z treści art. 205c ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze był dłuższy). Idąc dalej, bezpodstawnym było wezwanie przez stronę pozwaną do wskazania adresu mailowego powódki bez podania czy strona pozwana uznaje roszczenie powódki. Gdyby strona pozwana uznawała roszczenie powódki to uiściła by na jej rzecz kwotę należnego odszkodowania gdyż numer rachunku bankowego był precyzyjnie wskazany w wezwaniu do zapłaty skierowanym przez pełnomocnika powódki, który został przecież specjalnie w tym celu ustanowiony. Co więcej, wiadomość strony pozwanej kierowana na adres pełnomocnika powódki została sformułowana w tylko języku angielskim. Powódka nie była związana zawartym w niej oświadczeniem, bowiem zostało ono sformułowane w języku obcym, tym bardziej, że narzędzia służące do zawarcia umowy przewozu z przewoźnikiem (portal internetowy, regulamin) zostały przecież przygotowane w języku polskim. Nie można więc przyjąć, że oświadczenie woli strony pozwanej zawarte e-mail z dnia 18 sierpnia 2018 r., wyrażone w języku angielskim zostało złożone powódce w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, a przede wszystkim nie zawierało woli zapłaty dochodzonego odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy stwierdzić, że argumentacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie i strona ta nie realizując skutecznego wezwania do zapłaty dała podstawę do wytoczenia przeciwko niej powództwa. Tym samym brak było podstaw do stosowania art. 101 k.p.c.

Orzekając o kosztach procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd w punkcie II wyroku zasądził na rzecz powódki łącznie kwotę 317 zł. Na tę kwotę złożyły się: 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego – na podstawie § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu – na podstawie art. 28 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i 17 zł tytułem opłaty sądowej od pełnomocnictwa. W ocenie sądu brak było podstaw do tego, by uwzględnić w ramach żądania zwrotu kosztów procesu również kwotę 18,30 zł, którą jak twierdziła powódka poniosła w związku z wezwaniem do zapłaty. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że jeżeli w rzeczywistości kwota ta została poniesiona, to została poniesiona jeszcze przed wytoczeniem powództwa i nie stanowi kosztów procesu w rozumieniu art. 98 k.p.c. Kwota ta mogłaby być dochodzona przez powódkę w ramach żądania głównego, nie zaś w ramach żądania zwrotu kosztów postępowania. W tym jednakże zakresie, stosownie do dyspozycji art. 321 § 1 k.p.c. sąd ograniczony był zgłoszonym przez powódkę żądaniem do wysokości 250 euro. Ponadto kwota 18,30 zł żądana w ramach kosztów procesu tytułem zwrotu opłaty za wezwanie do zapłaty w żaden sposób nie została wykazana przez powódkę i także z tego powodu nie mogła być uwzględniona.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. Biorąc pod uwagę okoliczność, że strona powodowa uznała roszczenie co do kwoty 250 euro, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.